

Кат' притурим' ош' хилѣда
 И осьмъ стотины.
 Бѣше вечеръ, ясенъ вечеръ
 У Прилепа града,
 По безоблачно ми небо
 Мѣсечина плава
 Окол' нея тамъ безбройны,
 Ситны звѣзды сѣятъ,
 А и вѣтеръ, тихій, хладный
 Листъ на дървѣ нишатъ.
 Во църковнѣхъ градинѣхъ
 Веселы сѣ китки;
 Презъ църковный дворъ широкій,
 Гиздавы дѣвойки
 Вървѣтъ съ стомны съ водѣхъ пълны—
 Исто тресопатки.—
 А момчета Българчета,
 Въ дворѣтъ сѣдѣтъ на купѣ,
 Съ жедно сърдце, съ жедны очи
 Мигаѣтъ, погледвѣтъ.
 Нихна младость, пуста младость,
 Своето си искатъ.
 Какъ що мръна рыба баратъ
 Мѣсто подълбоко;
 Какъ що славей, малка птица,
 Сѣдало си виетъ
 Средъ разцвѣтены ми ружи
 Въ поле, иль въ градинѣхъ;
 Какъ що майка силно любить
 Първѣтъхъ си рожбѣхъ,
 Такъ и младо любить младѣхъ,
 Искать мома юнакъ,
 Младо момче хубавелче
 Гиздаво си либе.

И я нѣкога си, момы,
 Жеденъ бѣхъ и страденъ